

Brev från sovjetisk arbetare

Sovjetunionen är ett statskapitalistiskt samhälle. Det skriver Mykola Pohyba, en ukrainsk arbetare som fängslats på sin oppositionella aktivitet. Brevet är några år gammalt och riktat till rörelsen för mänskliga rättigheter i Ukraina och till FN:s kommitté för mänskliga rättigheter. Även om vi inte delar Pohybas positiva syn på fackföreningar, så ser vi ändå hans brev som ett intressant och viktigt dokument från den reellt existerande arbetaroppositionen i Sovjetunionen.

Det är ingen hemlighet att grundläggande mänskliga rättigheter konsekvent har förtrampats i Sovjetunionen. Hånandet av och det fullständiga föraktet för mänskliga rättigheter känns mest akut för arbetarna som saknar makt att motsätta sig politiskt och socialt och ekonomiskt förtryck.

Mitt liv och mina sk "förtalskampanjer" kan tjäna som bra exempel. För närvarande avtjänar jag mitt andra fängelsestraff. 1975 åtalades jag under artikel 187 och dömdes till tre års fängelse av Kievs Oblast-domstol. 1979 åtalades jag under artikel 206 och dömdes till fem års fängelse av Kievs folkdomstol.

Som arbetare är jag förvisad till den lägsta pinnen på den sovjetiska samhällsstegen och har personligen upplevt ekonomiskt, socialt/politiskt och nationellt förtryck. Som ni förstår kunde jag inte undgå att tänka över och överväga de verkliga skälen till detta förtryck. Med tiden insåg jag att mina arbetskamrater också var offer för utsugning och att denna utsugning ökade ju längre ner man befinner sig på samhällsstegen.

Jag kom fram till att det till syvende och sist är staten som står för utsugningen tillsammans med stats- och partibourgeoisin som står i dess tjänst och som är den enda verkliga maktutövaren i landet. Den socialism och internationalism som man så ofta talar om i Sovjetunionen är inget annat än en rökridå för ett sätt att producera och distribuera varor som på intet sätt är socialistiskt.

För att fatta mig kort: Jag har dragit slutsatsen att vårt land i verkligheten är ett statskapitalistiskt samhälle med ett totalitärt styrelseskick.

I informella samtal med mina arbetskamrater gav jag uttryck för några av mina åsikter om den sovjetiska verkligheten. Jag såg inget felaktigt i det. I synnerhet lade jag märke till att de verkliga orsakerna till vår utarmning inte stod att finna i administrationens missstag utan i själva produktionssystemet, som i själva verket är kapitalistiskt.

I mina samtal liksom i de flygblad jag skrev och satte upp över hela Kiev på anslagstavlor, bussar monument, osv (för att ha satt upp

mina flygblad på en Leninstaty åtalades jag för "ligism" enligt artikel 206), visade jag att sovjetiska fackföreningar (dvs stats- och partiorganisationer) varken är självständiga separata autonoma organisationer eller representerar arbetarklassens rättigheter och ekonomiska intressen.

De är i verkligheten en integrerad del av stats- och partiapparaten vars främsta mål är att pressa fram så mycket som möjligt från arbetaren och samtidigt behålla arbetarklassen i blind lydnad, bunden och skyddad av ett system med till en början små sedan allt större förmåner. Fördelningen av förmånerna beror på sådana faktorer som gott uppförande, förmåga att klara av de bestämda arbetskvoterna, och lojalitet mot staten.

De arbetare som uttrycker missnöje, direkt eller indirekt, förpassas till de sämst betalda jobben, förlorar varje privilegium och sätts under de sovjetiska fängvårdsmyndigheternas "vård".

Jag tror att jag inte är ensam om min strävan, att situationen i Sovjetunionen är mogen för bildandet av oberoende fackföreningar (i motsats till partiets och statens) som skulle kunna lösa de problem arbetarklassen står inför. Jag förklarade för mina arbetskamrater att vi inte bara har rätt att tala om oberoende fackföreningar utan också rätt att organisera dem.

Genom min aktivitet med sk "förtal" upptäckte jag att många andra arbetare hade liknande åsikter, arbetare som kan karaktäriseras som självständigt tänkande. Jag blev medveten om att deras antal ökar från dag till dag.

Och även om den härskande klassen är beredd att gå hur långt som helst för att stoppa självständigt tänkande arbetare vars protester föds spontant, så kan inte längre repressionen undertrycka den medvetenhet som vaknat i folkets medvetande.

De senaste händelserna i Polen visar att arbetarklassen är kapabel att leda kampen för sina rättigheter och friheter, för en möjlig förbättring av sin välfärd. Den förda kampens effektivitet beror av arbetarklassens solidaritet och graden av självorganisering.

Detta är, i korthet, innebörden av det "förtal" för vilket jag nu "rehabiliteras" bakom taggtråd.

Jag ber Ukrainas grupp för mänskliga rättigheter att göra mitt brev känt för Sovjetunionens folk och för den allmänna opinionen i världen. Men framförallt för fackföreningarna i hela världen. Låt dem avgöra vem som är den verkliga brottslingen och vilka hans sanna motiv är.

Översättning: Leif Zetterberg